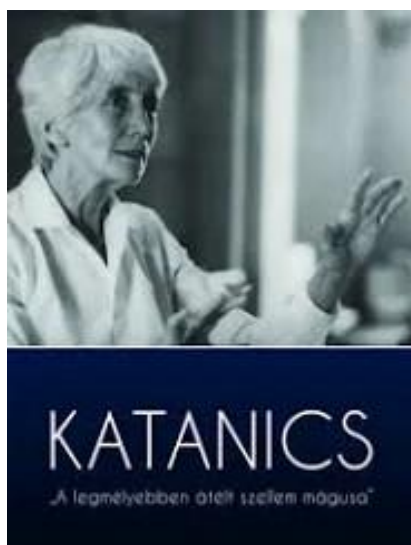
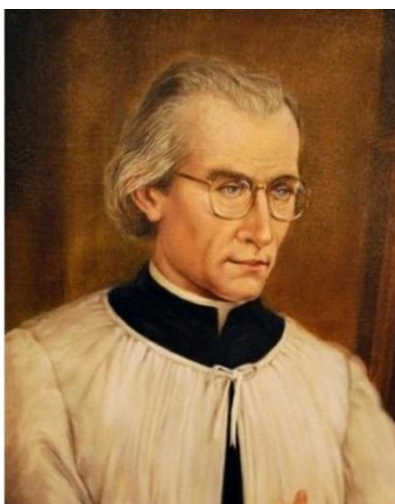

(Gábor Ágnes és a Szilágyi Erzsébet Női Kar, Budapest 2018)¹

KATANICS MÁRIA
WERNER ALAJOS

(Újkéske, 1905. július 14. – Budapest, 1978. november 8.)
római katolikus lelkész, zenepedagógus.

Az évben, amikor bejutottam a Zeneakadémiára 1948 őszén, még élt az egy házzenei tanszak, szinte testvéreként, sőt ikertestvéreként az „iskolazenének”, ahogy akkoriban a középiskolai énektanárképzőt nevezték. Tanáraink között ott örülhattünk Bárdos Lajosnak, Bárdos Györgynek, Kodály Zoltánnak, Ádám Jenő- nek, Harmat Artúrnak, Nagy Olivérnek, Szabolcsi Bencének, Bartha

¹ Miközben ismételten szíves figyelmükbe ajánljuk a KATANICS – „A legmélyebben átélt szellem mágusa” c. varázslatos emlékkönyvet, annak 98. oldaláról a **Katanics Mária soraival emlékezünk Werner Alajos atya 120. születésnapjára**. Werner Alajos portréi és a műveiről készült videó felvételek nem képezik a KATANICS emlékkönyv részét.

Dénesnek, Vásárhely Zoltánnak és még másoknak. Bejárhattunk a fölöttünk járók óráira, sőt az egyházzeneszekiére is. Így hamarosan ismertté vált körünkben is a „Szentháromság”, a Bárdos-Harmat-Werner hármas, akiknek neve éveken át fémjelezte a Zeneakadémia tisztaszívű, hivatástudattal megáldott, összetartó, egymást segítve szerető tagjait. Tudtuk, hogy a három nagynak a státusa is olyan természetes volt, hogy ti. Harmat az „Atya”, Bárdos a „Fiú”, és Werner a „Lélek”. Ez talán profanizálás, de igaz és szép. Természetesen a humor, az élcelődés is a köztünk lévő egészséges szellemet tükrözte, s nem volt bántás vagy gúny a „nagy fiúk” (Lukin, Kósa, Pődör, Tegzes, Fürjes) névadása, hogy Werner atyát az egyszerűség kedvéért maguk között „Lojzinak” nevezték, Harmat Artúr bácsit (aki akkoriban már igazi Turi bácsi volt) „a Szőrös” névvel illették. Ugyanakkor az örök kamasz 20-22 évesek igaz szeretettel és őszinte, rajongó tisztelettel beszéltek róluk és hozzájuk.

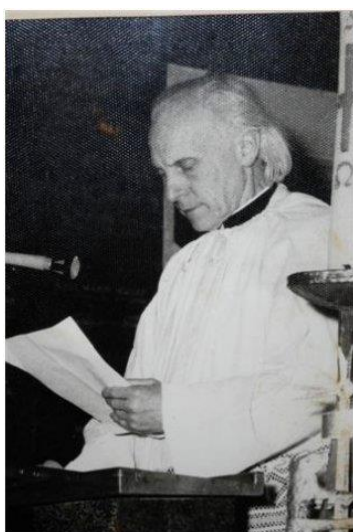
Elfolyt az első esztendő sok munkával, énekléssel, izgalommal, majd átfordult a második, az 1949–50-es tanévre. A tanszak szép szerelmei is kezdtek virágba szökkenni. Bizony Lojzi atyának is szaporodtak a tennivalói, három pár lépett frigyre a mi időnkben: Lukin László - Horváth Eszter, Fürjes Lajos - Jobs Éva, Vikár László - Forrai Katalin és a mi, a legkisebbek látóhatárán túl valahol a távolban, a távoli múltban Vavrinecz Béla - Erdei Málcsi. Mindnyájan Isten áldását közvetítették egymásnak és az eredményt (kétszer nyolc meg kétszer három), huszonkét új életet feljegyezték az örökkévalóságban.

Nem éreztük, hogy baljós jelek sorakoznak sorsunk égboltján, de bizony így lett a következő évben... Alig lehetett elhinni az 1949-es esztendő hirtelen és erőszakos változásait. Az összeszokott osztályok felhígultak, tanárainkat lecserélték, illetve száműzték más szakokra, mert „kártékony” volt a hatásuk a jövő ifjúság nevelése szempontjából. Így esett, hogy az egyházzene, a gregoriánium fő alakja, Werner atya átváltozott magánénektanárrá, s a mi osztályunkat bővöletes dolgokra tanította. Lám, akinek az Úristen szeretetet és hivatást ajándékoz, az a tarsolyából akkor és azt vesz elő, amire éppen szükség van. Mindannyian tudtuk, hogy Lojzinak igen szép, világos, hajlékony hangja van, de hogy úgy tud vele bánni, illetve, hogy azt csinál vele, amit akar, arra most csodálkozhattunk rá

Voltak recitáló prózai szövegek, amelyeket ő előre mondott, és mi gyatrán, de lelkesen próbáltuk utánozni. Például: „ingó-bingó rengő rózsabimbó, lengő lángtengerben ringatóziik”. Azt, hogy a rózsák hogy érezhették magukat a lángokban, sosem tudtuk meg. de a szöveg szép volt, és ehhez hasonlókat is jól

esett kórusban fennhangon recitálni, boldogan ringatózva az *ng* és *mb* kondulásain.

Werner atyának valószínűleg korábbi, szombathelyi schola-élménye járt vissza valamilyen formában: nyolc-tizenkét éves fiúkat gyűjtött egybe, emlékezetem szerint a pesti ferences ház egyik emeletén. Kis teremben énekelt húsz-huszonöt gyerek. Kíváncsi hospitálásaim idejében hétről-hétre tisztábban szárnyaltak a melizmák. Atya bemutatott, előénekelt, vezetett, utasított, az egy szólam lassan kettőbe, majd háromba vált, s kórus-részletté fejlődött. A hangjuk szépült, a kisfiúhangok hetek alatt ezüstössé-ércessé váltak, hála a szakértői bemutatásnak, a szerető, de következetes tanításnak.

Werner Alajos

[Werner Alajos: Égi Szűzvirág \(2:16\)](#)

[2012 07 14 Werner Alajos Alleluja 2' YouTube 153 \(1:47\)](#)

[Werner Alajos: János passió \(27:00\)](#)

[Werner Alajos-Mercedes mise-Agnus \(1:09\)](#)

[Werner Alajos: Mercedes mise - Szent vagy \(0:50\)](#)

[Werner Alajos: Mercedes mise - Szent vagy \(1:05\)](#)

[2018 11 08 Werner Alajos Adoramus Te 2' YouTube 148 \(2:15\)](#)

[Werner Alajos: Mercedes mise - Szent vagy \(8:43\)](#)

Lojzi bácsi életében bizonyára nem volt említésre méltó, de a mi kórusunk, a Szilágyi Erzsébet Női Kar életében annál inkább fontos és meghatározó volt az 1968-as arezzói meghívás. Három kategóriában is beneveztünk a nemzetközi versenyre: a női karban, a folklórban és Magyarországról először a kommunizmus ével alatt – gregoriánban is. Nagy merészség és nagy kihívás volt. A hivatalos elvtársnők tanácstalanul néztek össze, „mi is az a gregorián?” – kérdezte egyik a másiktól a jelentkezési lapunkat átvizsgálva. Tudod, olyan virágénekféle”-okosította a másik. „Akkor jó, akkor méhet”, és aláírták, Így kezdődött. A lányok megtanulták az előírt kötelező anyagot, meg a szabadon választott gregorián énekeket. Én annyit tudtam, amit Bárdos tanár úrtól a Mátyás-templom énekkarának próbáin tanultam, és ami még középiskolában, a bajai Miasszonyunk zárda képzőjében rám ragadt, meg amit ellestem a rövidre szabott egyházzenei tanszak óráin Werner atyától. Mi sem volt részemről természetesebb, mint elhívni a felkészülés idejében Lojzi atyát a kóruspróbákra. (Az ember milyen felelőtlenül kér időt, energiát, és milyen számolatlanul kap évekre szóló tanítást, szeretetet, lebilincselő ajándékként.) Háromszor volt nálunk kóruspróbán, előénekelte, javított, magyarázott, gyakoroltatott. Fantasztikus volt! A vezénylest-vezetést is bemutatta. A látogatás pompásan beépült a kórus életébe, az eredmény három második díj volt. A tizenegy, gregoriánban részt vevő kórusból csak mi nem voltunk szakemberek. Vagyis hát dehogynem. Werner atya kiképzett minket három próba alatt – szakemberré.

Örökre szívünkbe zártuk a szép hangját, a szép mosolyát, az elragadó közvetlen kedvességét is, a pontosságot, határozottságot, amellyel megkövetelte a figyelmet, fegyelmet, a komoly munkát, de meg tudta teremteni az oldott, derűs hangulatot is. Amíg élt, nyomon követtem, hol, merre van, szántam, ha igazságtalanság történt vele, örültem az örömének, lesújtott a bánata. Kitérte az ajtaját, ha szükség volt rá, pl. segített meg. oldást szervezni Máriaremetén a kisgyerekeim nyaralásának, példát mutatott életével tanításával, kompozícióival, emberségével, Isten áldotta mélységes hitével. Köszönjük a Mindenhatónak, hogy ismerhettük. Kérjük, hogy legyen béke és világosság osztályrésze az Örökkévalóságban.

**

Katanics Mária. „A legmélyebben átélt szellem mágusa” (Gábor Ágnes és a Szilágyi Erzsébet Női Kart Budapest, 2018): DRÁGA MARESZ (9-12. oldal)

(Parlando 2025/3.)